

Zvonko Perlič

PESNIŠKI PODPURI

Nekaj pesmi iz zgodnjega časa
in iz časa pesniškega
dozorevanja

PESNIŠKI PODPURI

Izbor še neobjavljenih pesmi
Zvonka Perliča

(priloga k raziskovalni nalogi:
Zvonko Perlič – osebnost mojega kraja)

Mestna občina Celje, Mladi za Celje
Celje, marec 2008

Kje so moje sanje

Vroč poletni večer,
se poslavlja v spokojni mir!
Črički umirjajo svoj glas,
prihaja počitka čas!

V meni pa gori
kot v peči ob zori;
ne morem se posloviti,
ne morem se spočiti.

Nemir v srcu in duši
kot trava ob suši,
navdaja me z mislijo,
ki barko življenja od obale odrivajo.

Kam grem zdaj,
ali za trenutek ali za vekomaj?
Je to željena pot
ali posledica življenjskih zmot?

V barki življenja sem naenkrat sam,
z muko, muko veslam;
kam pelje me življenja pot,
v mreže novih zablod?

Preveč sem v življenju hotel,
pri tem omagal, zbolel
in vprašam se: Kam zdaj,
ali ni bilo vsega za vekomaj?

A v meni je moč
kot ogenj vroč,
ki me poganja naprej,
naprej od skrajnih mej!

Kje je moja domovina,
kje je moja zelena dolina,
kje ljubezen, mir in upanje,
kje moje večne sanje?

Dva zobotrebca

Dva lesena zobotrebca
sta res prava cepca,
ošiljena stojita
in kot stena molčita.

Prvi reče: Hej stari,
frizuro si popravi.
Drugi mu odvrne: Tista ena dlaka
že lahko počaka.

Drugi nadaljuje
in se pri tem spakuje:
Glej kako imam trup gladek
in kako lep zadek.

Ti bahač, mu odvrne prvi.
Poglej moje obrvi
in noge kosmate,
pa čudovite copate.

Reče drugi: To ni nič,
poglej mene, kako lep sem fantič,
moji brki in zobje
lepši so kot tvoji lasje.

Oba sta napihnjena kot žabi,
dokler ju kdo ne zgrabi,
potlej ju dva med zobe tiščita,
kot dva cepca res zabita.

Žalosten je njun konec,
saj ne gresta v lonec,
temveč na smetišče,
v večno to lovišče.

Slepa deklica

Na koncu male vasi
lesena hiška stoji,
v njej pa vse dni in noči
mlada deklica živi.

Vsako jutro deklica hiti,
zgodaj, zgodaj vstajati,
sonce zlato si želi,
ujeti v svoje lepe oči.

Na oknu sloni
in v duši ihti,
saj njene lepe oči,
so večno v temi.

Pomlad povsod dehti,
tisoče rožic cveti,
s soncem družno hiti
v naročje slepi deklici.

Njene lepe oči
se vesele pomladnih dni,
pa čeprav so v temi,
iz njih toplina večno žari.

Prvi in zadnji

Čudna dva možica bradata
lahko bi bila brata,
a vsak po svoje hodi,
tak po suhem, kot po vodi.

Eden je vselej prvi,
drugi komaj zadnji,
vedno se lovita,
nikoli pa se ne dohitita.

Prvi je najprej na vrsti,
ob rojstvu in ob krsti,
je ponosen na svoj tron,
ne briga ga bonton.

Prvi žito v mlin pripelje,
zadnji pa ga zmelje,
prvi je kruh beli,
zadnji žgance v zabeli.

Nevesto lepo prvi dobi,
zadnji po trati metulje lovi,
prvi spi v postelji svileni,
zadnji pa v kareti leseni.

Ko na vojsko prvi gre,
vsi se hrupno vesele,
s prelepo zlato kočijo
on zapušča domačijo.

Ko zadnji v vojsko mora,
na poti mu je gora,
čeznjo mora peš hoditi,
zarana v kasarno priti.

Tam ga prvi čaka,
sedi v senci vse do mraka,
zadnjemu pa ukazuje,
naj mu škornje on sezuje.

Ko sovrag sedi pred vrati,
prvemu se nič ni bati,
zadnji bo pomagal
in sovrage vse premagal.

Ko zmaga se slavi,
prvi zlato medaljo dobi,
pred njim polno je jedače,
sladic in pijače.

Ko se prvi je najedel,
v hladno senco se je vsedel,
zadnji poln bolečine,
pa pobiral je drobtine.

Vladar je prvega povabil,
da bi se mu prav zahvalil,
prepustil mu je prestol svoj
in denarja poln zaboj.

Dal si zadnjega je pripeljati
in mu začel levitve brati:
Pometal boš in pospravljaj,
ne boš ti čas zapravljaj.

Oh, pogledjte siromaka,
gara od zore vse do mraka,
zdaj prav dobro ve,
da resnično zadnji je.

Ali ima kdo tak dekret,
morda pa kakšen nasvet,
da prvega bi osmešil,
zadnjega pa rešil?

Toda iz tega nič ne bo,
ker drugače ne bi šlo,
prvi vedno bo pred vsemi,
zadnji pa bo taval v temi.

Naš potok žaluje

Vse od gornjega toka
naš potok se joka,
bog vedi zakaj,
je žalosten zdaj.

Ga ptičica je obiskala,
po vodi je skakljala,
odprla je svoj kljun,
in vprašala je tolmun:

Kaj te muči dobra voda,
ki dar nebesnega si svoda,
kdo ti jemlje tvojo srečo,
ne pusti te mirno, spečo?

Potok ji takole reče:
Ni več tiste tihe sreče,
ko so v krasni me idili,
iz dlani še pili.

Zdaj pa sem bolan, betežen,
nihče z mano ni več nežen,
kri so mojo zastrupili,
strupe vanjo so spustili.

Vedno dajal sem življenje,
manjšal grenko sem trpljenje,
zdaj pa nihče me ne mara,
živim kot nadloga stara.

Pri izviru sem še srečen,
tam ostal bo dom moj večen,
tam zdaj bodo moji dvori,
obiščite me kdaj ob zori.

Pupujakatova Micka

Tam za gričkom,
nad mostičkom,
je brez ficka,
živela Micka.

Pred njo dva koraka,
je vedno hodil Pupujaka,
bil je pravi tiček,
vozil je voziček.

Kot kraljica bela,
Micka sred vozička je sedela,
v levi kos kruha,
v desni klobasa suha.

Težko je vlekel Pupujaka
in kaj ga šele čaka,
ko bo Micka pit začela
in bo čisto ponorela.

Iz vozička bo skočila
in tako bo vpila:
Jaz sem Pupujakatova Micka,
res živim brez vsak'ga ficka.

Tako se da živeti
in se lepo imeti,
če ti mož je Pupujaka,
ki gara kot dva bedaka.

Pupujaka pa se je spreobrnil
in je Micko v jarek zvrnil,
tam še danes močno rohni,
da se sliši na vse strani.

Danes sem židane volje

Sonce me je prebudilo,
s postelje me je zvalo,
zagledal sem prekrasen svet,
od radosti sem ves prevzet.

Brž do studenca poletim,
da tam se osvežim
in okrepim si telo,
zbistrim misli in oko.

Lipa cvetoča diši,
tudi ona se veseli,
kot da z mano poje,
ko mislim na dekletke moje.

Ne morem več zdržati,
ne morem sam tu stati,
čez travnike hitim,
dekletke objeti si želim.

Draga moja dekletka,
ti najlepša rožica,
danes sem židane volje,
res ne more biti boljše.

Pojdiva šopek rož nabrat,
bistremu potoku jih predat,
naj pričajo kako sva srečna,
kako lepa je ljubezen večna.

Tebe sem izbral

Dolgo, dolgo sem iskal
in končno sem te spoznal,
jutranjo zarjo imaš v očeh,
sončni žarek v laseh.

Dolgo, dolgo sem iskal,
zdaj pa tebe sem izbral,
v tistem upanju živim,
da tvoj poljub dobim.

Dolgo, dolgo sem iskal,
kaj če brez tebe bom ostal,
tega ne morem sprejeti,
brez tebe ne morem živeti.

Dolgo, dolgo sem iskal,
nešteto načrtov sem koval,
zdaj jih hočem tebi dati,
v objemu tvojem sladko zaspati.

Dolgo, dolgo sem iskal,
zato ne bom se še predal,
vse dobro v meni naj bo tvoje,
s tabo si želim živeti v dvoje.

Kam vse tako hiti

Mirni časi so odšli,
na svetu vse tako hiti,
treska, poka in brni,
brez glave vse drvi.

Kdo ustavil bo človeka,
kje bo zanj prepreka,
saj kot podivjana reka
mu življenje se odteka.

Uničena bosta zemlja in nebo,
vse bo v nič odšlo,
se končalo bo slabo,
človek plačal bo drago.

Še je čas za streznitev
in za novo ureditev,
zavest zdaj čaka na utrditev,
čemu še vedno ta slepitev.

Na Grmadi sem zavriskal

Zjutraj sem zgodaj vstal
in na goro se podal,
bil sem lahek kot vetrič
in prepeval sem kot ptič.

Res sem še v mladih letih,
a ne spim jaz do desetih,
ni meni vsak enak,
čeprav sem suh in ne silak.

V svežem jutru jaz uživam,
od narave moč dobivam,
silno me na goro vleče,
ki Grmada se ji reče.

Zavriskal sem na vrh gore
in omamljen od jutranje zore,
lepo Celje sem imel na dlaneh,
iskrivo Savinjo v očeh.

Za trenutek sem oči zatisnil,
da podobo rajsko si v spomin bi vtisnil,
gorski zrak me je omamil,
mili zvon iz sna me je predramil.

Slovenčica

Hej, brhki fantje,
poglejte me, postojte,
sem pod Alpami doma,
mi pravijo Slovenčica!

Sem mlada, sem lepa,
v cvetje odeta,
ljubim gozdove,
vode in slapove!

Če me zamika,
se ne branim dotika,
le nežno naj bo,
a bo lepše slovo!

Je mati dejala,
bod' trdna kot skala,
naj drugi vedo,
da le doma je lepo!

Naj gozdovi, polja, reke,
ostanejo na vekov veke,
naj jezera, morje in gore,
Slovenčico povsod slave!

To je zalo dekle,
ki ljubezni vredno je,
zato bom moji Slovenčici
zvest ostal do konca dni.

Zrela leta

Zdaj, ko sem v zrelih letih,
ko imam že srebrne lase,
ne sanjam več o obeh,
pristajam v mirne vode.

Še nisem za v staro šaro,
ne mislim še na pokoj,
srce mi še bije za Klaro
in kliče: Pojdi z menoj!

Se Klara mi poredno smehlja,
odpira si bluzo,
nudi mi vse kar ima
in jaz si jo vzamem kot muzo.

Oh, ti Klara prelepa,
kje si bila pred leti,
ko ljubil sem vsa dekleta,
jeseni, pozimi, spomladi in poleti.

Mi Klara pomaha z nežno roko,
s pogledom otožnim ji sledim,
a vem, to je slovo,
nazaj, nazaj si jo želim.

Zdaj čakam na mojo muzo,
po njej hrepenim,
da odpne si belo bluzo,
da spet dobim, kar si želim!

Slovenija še dolgo bo živela

Mož, po pravici mi povej,
kaj delal si doslej?
Si posejal žito zlato?
Pa pokosil zeleno trato?

Ali vinograd si okopal,
pravo čredico si zbal?
Si hišo že pospravil,
za ženko jo pripravil?

Če vse to resnično si opravil,
te Bog je s pridnostjo obdaril,
dal ti močne je roke,
podaril široko ti srce.

Na slovenski zemlji živel boš
postaven in trden mož,
Slovenija še dolgo bo živela,
ko takšne ljudi bo večno imela.

Sreča

Komaj se napravi dan,
zaslišim glas dobro znan,
kot da me nežno nosi
in okopa v jutranji rosi.

To je glas moje sreče,
to so misli hrepeneče,
v pajčolan ovito,
globoko v srcu skrito.

To mi pomaga, da zaspim,
zaradi tega se zjutraj zbudim,
ves dan mi krepi duha,
ne dovoli, da omahnem na tla.

To srečo dobil sem v dar,
jo shranil na življenjski oltar,
nikoli je ne pričakujem,
pride, ko jo potrebujem.

S srečo skupaj zdaj živim,
vsakega se dneva veselim,
ne tarnam in ne jokam,
pogumno po življenjski poti stopam.

Tam, kjer Savinja se rojeva

V kamnito strugo utesnjena,
z bujnim rastlinjem okrašena,
tisočletja Savinja teče,
jo vedno k izviru vleče.

Nima matere, ne očeta,
ni nikomur ona vzeta,
milijone kapljic jo rojeva,
blažena je od njih speva.

Mogočen slap ji življenje daje,
v globino pada brez vsake vaje,
slišijo se zvoki tisočerih violin
in bobnenje vode iz globin.

Vsakogar očara ta lepota,
ki je resničnost in ne slepota,
sleherni se v slap Rinko zaljubi
in večno zvestobo mu obljubi.

Vsak trenutek Savinja se rojeva,
v sreči slap Rinko opeva,
zatem pa skozi čarobno Logarsko dolino,
daje soncu svojo biserno gladino.

Ko v Zidanem Mostu se v Savo izliva,
ona svoje žalosti ne skriva,
večno Savinja kraj opeva,
kjer se spet in spet rojeva.

Očetov vinski sod

V domači kleti sod leži,
spomine na očeta mi budi,
velik je in lep,
spodaj pipa, zgoraj čep.

Mi oče je dejal,
ko mi ta vinski sod je dal,
naj v njem bo vedno kapljica domača,
zraven pa slanina in pogača.

Oče odšel je pred mnogimi leti,
a njegov vinski sod je še vedno v kleti,
zdaj prazen sameva,
v črnino se odeva.

Glas kopačev je utihnil,
zadnji trs se je posušil,
stara preša je obstala,
se samoti je predala.

Očetov vinski sod pa tam leži
in po vinu hrepeni,
razkazuje svojo moč,
tako kot je bilo nekoč.

Toda, tisti časi so minili,
se bodo morda kdaj vrnili?
Tega očetov vinski sod ne ve,
saj vse v pozabo gre.

Kadar stopim v vinsko klet,
kot da sem stopil v minuli svet,
očetov vinski sod molči,
a zdi se mi, da govori.

Čarobna Savinjska dolina

Poglejte to dolino,
ki v naročju hribov sanja
in s čudežno rastlino
čarobno moč oznanja.

Reka in potoki
ji dajejo življenje,
ki pod nebesnimi oboki
budi upanje in hrepenenje.

Zeleni travniki in polja
so poseben čar,
ki sega do obzorja
in so človekov dar.

Savinjska dolina je ta kraj,
v njej srcu zaslutiš,
da to je pravi raj,
ki ga v duši občutiš.

V tej dolini je lepo živeti,
zato bom tu ostal,
če pa bi moral kdaj oditi,
bom raje v njej za vedno zaspal.

Povej stari kostanj, povej

Na robu asfaltne poti
stari kostanj stoji,
košato krošnjo ima,
mogočen je za dva.

Sredi pomladi ozeleni,
s senco marsikoga ohladi,
na stotine cvetov požene,
jeseni se z bodicami odene.

Ko lastovice odletijo
in se snežinke v ples zavrtijo,
stari kostanj obleko izgubi,
stresa mraz ga do kosti.

In tako iz leta v leto
vse je dano in vse vzeto,
stari kostanj pa ostaja,
koreninam svojim se predaja.

Skozi dolga desetletja
so ostala mnoga doživetja,
bilo je petja, veselja in sreče,
pa tudi žalosti, ki kot ogenj peče.

Zaljubljeni so pri njemu vzdihovali,
mnogi pa tudi načrte kovali,
fantje so domače pesmi peli,
nekateri pa usodo svojo so prekleli.

Povej stari kostanj, povej,
kako je bilo doslej,
da bo naprej mogoče živeti
in še dolgo v tvoji senci sedeti.

Stari kostanj pa molči,
z molkom vsem odgovori,
on nikogar ne opominja,
vseh stvari pa se spominja.

Vrag mi prijateljstvo ponuja

Zakaj nihče mi ne pomaga
odgnati tega zoprnega vraga,
ki me stalno zasleduje,
vsak dan me nadleguje.

Večkrat sem mu že rekel,
naj vrne se v pekel,
ker pri meni nima kaj iskati,
jaz ničesar mu ne morem dati.

On pa stalno odgovarja,
da mu ni do denarja,
rad prijatelj bil bi moj,
družil bi se rad z menoj.

Kako se vraga zdaj znebiti,
kam bi moral jaz oditi,
čeprav se skrijem v črno jamo,
on prišel bo spet za mano.

Najbolje da se usodi prepustim
in pred njim več ne bežim,
on nikoli moj prijatelj ne bo,
čeprav si to želi močno.

Na Koroško grem po dekle

Naj vam zdaj povem,
da na Koroško po dekleta grem,
pravijo, da so Korošice,
ene same lepotice.

Ker jaz to verjamem,
dobro voljo s sabo vzamem,
pa če hočem katero dobiti,
moram res perfekten biti.

Po pravici vam povem,
da sem imel problem,
naenkrat sem sredi lepih deklet stal
in nisem vedel, katero bi si izbral.

Potem pa je ena k meni pristopila,
mi roke okrog vratu ovila,
rekla je, da gre z menoj
in to ne jutri, temveč takoj.

Kaj mi revežu je preostalo,
na stotine se deklet je zbralo,
ni več bilo poti nazaj,
klicale so mi baj, baj.

Baj, baj, baj, baj,
ne pridi več nazaj.

Vedno sam

Vse se vrti,
mrgoli in hiti,
tako se mudi,
kot da zmanjkuje dni.

Vse je trenutno,
nič absolutno,
je večkrat akutno,
pa tudi priskutno.

Ob vsem tem,
pa res ne vem,
če se oglasiti smem,
da tukaj sem.

Vedno sem sam,
sam s sabo kramljam,
čepav drugače ne znam,
se še ne vdam.

Kdo ve,
kako to je,
če čas ustavi se
in vse umre.

Takrat v kotu bi obstal,
ne bi se več pobral,
svojo dušo bi oddal
in s srcem sam ostal.

Še vedno te ljubim, Lili

Moja Lili,
kje si zdaj ti,
še vedno te ljubim,
še vedno želim.

Iščem te zdaj,
ko je spet maj
in v meni se budi
spomin na lepe dni.

Šla bi prek trav,
dišečih dobrav,
bilo bi lepo,
kot nekoč je bilo.

Ljuba Lili,
kje si zdaj ti,
pridi nazaj
v ta prelepi maj.

Pridi nazaj
v ta prelepi maj,
pridi nazaj
v ta prelepi maj.

Čudežna roka

Nekoč nastal je naš planet,
danes rečemo mu svet,
na njem se človek je razvil,
tisočletja je ta svet gradil.

Posekal mnoge je gozdove,
si postavil mogočne je gradove,
ledine je prekopal in zoral,
vse vrste semen je posejal.

Z mečem šel je nad sovrage,
bojeval se vse do zmage,
sočloveka si je podredil,
mnoge narode si je razvil.

Pamet mu dobro je služila,
ga z znanjem nagradila,
dvignil se je v višine,
podredil si je globine.

A od človekovega nastanka,
spremljala ga je dobra znanka,
pravijo ji čudežna roka,
je last očeta, matere in otroka.

Kako bi vse na svetu šlo,
če čudežne roke ne bi bilo,
ona usodo je delila,
vse pregrade je premostila.

V čudežni roki je silna moč,
saj deluje dan in noč,
lahko nežno poboža in udari,
mного uniči in vse ustvari.

Človeka nikoli ne bo izdala,
z njim čudežna roka bo vedno ostala,
ko se bo v kepo mesa spremenil,
bo s čudežno roko poljube delil.

Veseli svet smo izbrali

Nekoč smo imeli to možnost
in hkrati enkratno priložnost,
da si vse preberemo
in si pravi svet izberemo.

Nismo dolgo iskali,
veseli svet smo izbrali,
ta, ki vse stvari,
z dobro voljo prebrodi.

Najbolj so ga otroci veseli,
saj končno so uspeli,
žalost odpraviti na dolgo pot
in z veseljem napolniti prav vsak kot.

Zdaj nam gre čisto vse od rok,
nikjer ni žalostnih otrok,
povsod so veseli obrazi,
v šoli pa odlični izkazi.

Zgodaj zjutraj, ko se zbudimo,
se veselega sveta razveselimo,
zvečer, ko je za nami dan,
je tudi veseli dan zaspan.

Hitro pod odejo zlezemo,
k sebi veseli svet povabimo,
zadiši nam sladko spanje
in tudi pravljичne sanje.

Igrive strune

Deklica na hišnem pragu je sedela
in citre na kolenih je imela,
s prsti se je strun dotaknila,
da zazvenela je melodija mila.

Glas se nežni je zaslišal,
klical je, da bi jo uslišal,
pridi k meni mati moja,
žalostna je hčerka tvoja.

Deklica pa v daljavo je strmela,
v upanju večnem je živela,
da bo mati prišla spet,
jo popeljala v širni svet.

In glej, vse strune male
prekrasno melodijo same so igrale,
kot v sanjah se deklica je počutila,
blažena opojnost jo je vase potegnila.

O draga moja mati,
ne morem, ne morem več čakati,
s šopkom rož zdaj k tebi hitim,
v tvojem objemu zaspati želim.

Pomlad je v tvojih dlaneh

Krepostna si,
sreča iz obraza ti žari,
v srcu nosiš dobroto,
povsod razširjaš mehkobno toploto.

Ko stopaš prek livad,
v dlaneh nosiš pomlad,
se dotakneš vseh tistih ljudi,
ki jim ljubezen v srcu živi.

Prehodiš neštete poti,
trošiš pomlad iz nežnih dlani,
ta rojeva nova življenja,
vzbuja upanja za nova hotenja.

Slikarjev pomladni navdih

Na vzpetini star slikar sedi,
pogled v daljavi mu blede,
vnukinji rad bi sliko podaril,
pogled na gore osvežil.

Išče slikar barve prave,
takšne, dane od narave,
a vedno bolj so enolične,
so turobnem svetu slične.

To mu ni bilo nič prav,
hotel je razkošje zelenih trav,
ki jih prinesla je pomlad,
kot odmev večernih serenad.

To idilo na platno je prenesel,
navdih pomladi je v sliko vnesel.
V njej bo njegova vnukinja Zala
čar pomladi znova in znova iskala.

Glas trobentice

Sonce se nad obzorje dviguje,
tople žarke zemlji daruje,
jo ovija v prelesno zelenje,
iz nje vabi novo življenje.

Pomladno sonce pa moč ima,
to je drobna trobentica,
ki se med travico zeleno
prikaže z glavico rumeno.

Zasliši se glas trobentice,
ki kliče vse druge rožice,
naj okrasijo ta prelepi svet,
da kot nekoč, čudovit bo spet.

Tvoje solze na obrazu

Minilo je že mnogo let
odkar odšel sem v širni svet.
Tam sem se povsem izgubil,
pozabil vse, kar sem obljubil.

Spoznal sem mnoge ljudi,
prišle so nove skrbi,
večkrat sem povsem obupal,
nisem vedel, komu bi zaupal.

Šele, ko sem drugo dekle objemal
in poljube od nje prejemal,
sem spoznal, da sem te močno ljubil
in se zavedal, da sem te za vedno izgubil.

Še vidim solze na tvojem obrazu,
ki govorile so o najinem porazu,
saj nisva imela dovolj moči,
da bi skupaj živela vse dni in noči.

Vsa oblita od solza,
še lepša si bila.
S seboj nosim to podobo,
ki mi pomaga premagati tesnobo.

V tihih zvezdnatih nočeh
vidim odsev solza v tvojih očeh,
takrat v mislih k tebi poletim
in v objemu tvojem sladko zaspim.

Iščem odgovor

Odkar te poznam, si cvet
mojih sanj, odkar te poznam,
si moje nebo, sonce, morje...
Od kod vse to?

Gledam v nebo
in iščem odgovor na večno
vprašanje: Kaj te je prisesalo
na moje srce, kdo ti je dovolil
v globino moje duše? Odgovarja
mi glas neznan: Poglej v nebo,
odgovor se skriva med zvezdami!

Sledi življenja

Po sledih tvojih stopinj hodim
in pazim, pazim, da ne zablodim.

O mnogih stvareh zdaj preišlujem,
le malo, malo pa obžalujem.

Nisem se pravi čas prebudil,
zato mnogo, mnogo sem zamudil.

Življenje je tako hotelo,
da močno, močno bi me bolelo.

Med vse, kar sem posejal,
velik, velik plevel je pognal.

Kdo žito bo zdaj požel
in pustil, pustil na polju plevel.

Sam bom plevel odstranil
in nov, nov svet pred njim obranil.

Potem grem s teboj naprej
do daljnih, daljnih svobodnih mej.

Kdo ima to moč

Kdo bo poravnal strmine,
kdo odpravil vse globine,
kdo razsvetlil bo temine
in kdo tolažil bolečine.

Kdo bo spremenil sivine,
kdo poslušal klic davnine,
kdo osvojil bo planine
in kdo prehodil vse doline.

Jaz priklical bom spomine,
jaz osvetlil bom temine,
iz globin napravil bom plitvine,
veselje zvabil bom v doline.

Jaz popeljem te v višine,
da pokažem vam modrine,
da pozabite na bolečine
in presežete praznine.

Pregnal sem strah

Nekaj me stalno mori,
mi pognalo je strah v kosti,
vsak dan me znova lovi,
nezaupanje v meni budi.

Kaj sem narobe storil,
s čim sem vruga zbudil,
koga sem na križ pribil,
sem morda komu vrat zavil?

Vedno sem bil zvest,
a vrag me je dobil v pest,
zdaj na meni dela test,
preverja, če sem nezvest.

Toda, zdaj se še ne dam,
ker še nekaj pameti imam,
odgnal sem strah drugam,
nič več ga ne poznam.

Vedno hodil sem po ravni poti,
nisem klanjal se zaroti,
vse imel sem le za sproti,
rad pomagal sem siroti.

Zdaj, ko pregnal sem strah
in zdrobil ga v sončni prah,
ko doživel je večni krah,
postal sem srečen kar na mah.

Izgubljene sanje

Nekoč smo sanjali,
da bomo v raju pristali,
vse bomo imeli
in vedno bomo veseli.

Postali bomo drugačni:
nikdar ne bomo lačni,
ne bomo pili po sili,
še in še se bomo ljubili.

Denarja ne bomo poznali,
ne bomo več trgovali,
lepa stanovanja bomo imeli,
v njih srečni bomo živeli.

S težko glavo smo se zbudili,
nad stvarnostjo smo se zgrozili,
škoda, da so sanje minile,
ne bodo se več kmalu vrnile.

Izmučeni hodimo na delo,
v tovarni pa ni nič veselo,
denarja imamo premalo,
da bi se lepo živeti dalo.

Škoda, da so lepe sanje minile,
da so z dnevom svoj čar izgubile,
čeprav je kratko bilo,
priznajmo, bilo je vseeno lepo.

Britje norca

Kar naprej, brez konca,
iz mene brijejo norca,
ker mislijo, da sem tak bedak,
ki se ga lahko loti vsak.

Nekaj me je življenje naučilo,
ostalo narave je darilo,
zato vem, koliko je dva in dva,
pa kaj ni in kaj velja.

Najbolj smešni pa so tisti,
ki kažejo se, da so čisti,
z njimi nočem nič imeti,
v miru hočem le živeti.

Izgubljena prijaznost

Nekoč po vsej sili,
ljudje prijaznost so zgubili,
jokali so za njo,
ker z njo dobro je odšlo.

Tudi prijaznost je žalovala,
je svoj izgon objokovala,
lepo je v slogi bilo živeti,
ljudi za prijatelje imeti.

Zdaj je revnejše življenje,
ker odšlo je tudi potrpljenje,
težko bomo novi svet gradili,
če na prijatelja, soseda bomo pozabili.

Kdo kriv je za to zablodo,
kdo novo ponuja nam svobodo?
Mi hočemo v prijaznosti živeti,
za razumevanje in mir skrbeti.

Če nam to ne bo uspelo,
se v bodoče bo slabo živelo,
zato pokličimo prijaznost spet nazaj,
da pri nas ostane za vekomaj.

Pesem za njo

Malo ji je govoril
in ji ničesar ni odkril,
skrivnosten je bil njegov pogled,
za sabo skrnil je vsako sled.

V samoti je živel,
življenje svoje je preklel,
ni mogel do nje iti,
ni znal z njo govoriti.

Vse v sebi je tiščal
in o trpljenju svojem je molčal,
mu srce je krvavelo,
mislil je, da ga bo vzelo.

Ko že preveč je pretrpel,
pero je v svoje roke vzela,
pričel ji pesem je pisati,
želel besede prave zbrati.

»Ti moja ljubljena edina,
ti si mojega neba vedrina,
s soncem sem pri tebi,
z rokami te privijam k sebi.

Ti prelepi cvet,
pridi v moj skrivnostni svet,
v ljubezni se bova družila
in nežno se ljubila.

Čar ljubezni me oplaja,
z veliko željo me navdaja,
strasti ne morem ukrotiti,
moram s tabo se ljubiti.

Ko izpoved mojo boš prebrala
in kar čutim, boš spoznala,
želim si, da mi sporočiš,
da tudi ti si me želiš.

Do takrat pa bom sameval,
lepoto tvojo le opeval
in prosil bom Boga,
da mi tebe za večno da.«

Nikdar preveč

Če nekaj je preveč,
če je zares odveč,
potem to faktor je moteč,
naj gre daleč preč.

Tako je kopneč,
ta veliki preveč,
če res ti je odveč,
naj ne pride nikdar več.

Reka odhaja

Draga reka kam odhajaš,
zakaj zapuščaš zdaj svoj dom,
kaj za vedno se poslavljaš,
al te kdaj še videl bom?

Draga reka kam bežiš,
al želiš pred kom se skriti?
Vse preveč zdaj ti hitiš,
kot da mudi se ti oditi.

Draga reka kam zdaj tečeš,
ko zapuščaš rodni kraj?
Veš, da ti me s sabo vlečeš,
jaz pa hočem te nazaj.

Krivda

Moj zagovor je pero
in prošnja, da usliši me nebo,
če kriv sem ali ne,
to le On, samo On to ve.

Za resnico se borim,
brez pravega uspeha,
čeprav pri tem vse bolj zorim,
to slaba je uteha.

Priznam, da delal sem napake,
zanje zdaj trpim,
rad bi znebil se te navlake,
a kaj, ko z njo vse bolj živim.

Posebnež

Eni pravijo, da je čudak,
drugi sodijo, da je bedak,
v resnici velik je silak,
res je čuden ta možak.

Vse po vrsti on nadira,
na vseh koncih pa blefira,
vsem dekletom rad pozira
in vse kot tank podira.

Njemu se je bolje izogniti,
vse pred njim dobro skriti
in Vsemogočnega lepo prositi,
da posebneža napoti ribe loviti.

Pozabljeni grobovi

Čudno je to naše življenje,
najprej je veliko hotenje,
potem na tisoče različnih želja,
pa beseda, ki naj nekaj velja.

Nekoč pa se zaslišijo koraki,
nebo zakrijejo črni oblaki,
telo in dušo srh spreleti,
ko golob miru se ustraši in odleti.

Mrtvaški zvon se oglasi,
smrt na vse strani kosi,
ne za dom, ne za ime ne vpraša,
vse kar bilo lepo je, zdaj odnaša.

Po travnikih so grobovi posejani,
v njih številnih domujejo neznani,
za življenja so morali trpeti,
toda zakaj so morali umreti?

Naj spomladi ena roža zacveti
in jeseni v lep cvet dozori,
z njo davne spomine oživimo,
jo na pozabljene grobove položimo!

Iščem kraj kjer lepota cveti

Še ni prepozno,
da našel bi kar iščem.
Šele poldne je minilo,
do večera je še daleč!

Sem na poti.
Moj pogled pa zre v daljavo,
tja do obzorja,
kjer lepota cveti.

Tja moram priti,
da dušo nahranim.
Potem na zeleni dobravi
za vedno zaspim.

Mati, ki zna roko podati

Poznaš mati,
ki zna misli brati?
Poznaš mati,
ki zna srce dati?

Vem, to je mati,
ki zna roko podati,
ko je najbolj hudo,
ko trpi duša in telo!

Ničvredno življenje

Pretepli so ga
in vrgli v jarek kot psa.
Tam mrtev leži
z odprtimi očmi.

Hotel je veliko,
a dobil je malo,
nesrečen je bil,
zato je pil in pil.

Dela mu niso dali,
ga od mize odgnali,
zato je šel na cesto,
na svojo belo nevesto.

Na cesti je bil doma,
zagrenjen do dna,
prekled je vse ljudi,
jim rekel, da so zveri.

Ljudje so se ga nažrli,
so vse meje podrli,
zlomili so mu vrat
in rekli: To ni bil naš brat!

V sanjah s teboj

Iščem te z odprtimi očmi,
ne najdem te nikjer.
Pohajaš po neznanih poteh
in iščeš svetlobo.

A dan ti uhaja,
kot pesek skozi prste.
Hrepeniš po neznanem
in družiš se s strahom.

Potem te zagledam
skozi tančico sanj.
Koprneče sežem proti tebi
in toplina napolni mojo dušo.

V sanjah si moja,
tvoje telo me nežno ovija,
tisoče vročih poljubov
naju popelje k zvezdam.

Knjiga življenja

Pišem debelo knjigo,
ki ji življenje dalo je ime,
popisani so skoraj že vsi listi,
kje konec je, nihče ne ve!

Kdo prebiral bo to knjigo,
kdo v njej resnico bo iskal,
nihče ne bo odkril skrivnosti,
kaj sem prejemal, kaj dajal?

V množici spominov se bom izgubil,
zbledele listi bodo v opomin,
da nekoč življenje je živelo,
odšlo je v dvore žametnih sivin.

Čez rob

Prišel sem, da bi te videl,
ne vem, morda zadnjič!
Rad bi končno odgrnil tančico,
ki že dolgo skriva tvoj obraz.

Prišel sem, da bi te videl,
ne vem, morda zadnjič!
Usahnile so vse solze
v očeh in v duši.

Prišel sem, da bi te videl,
ne vem, morda zadnjič!
V moje dlani zdaj teče grenko vino
iz prepolnega kozarca.

Prišel sem, da bi te videl,
ne vem, morda zadnjič!
Moja duša je prazna, pogled zastrt.
To je vse kar je ostalo!

Ne najdem te

Iskal sem te v temi,
v upanju, da te bom našel.
Nebo in zvezde sem prosil za pomoč!

A bila si kot veter,
ki domuje v krošnjah dreves.
Nisem te mogel ujeti v moje dlani!

Ni več ognja v mojih očeh,
ki grel je najino srečo.
Meni ostali so le utripi srca!

PESNIŠKI PODPURI

Izbor še neobjavljenih pesmi
Zvonka Perliča

(priloga k raziskovalni nalogi:
Zvonko Perlič – osebnost mojega kraja)

Mestna občina Celje, Mladi za Celje
Celje, marec 2008

KAZALO

Kje so moje sanje	2
Dva zobotrebca	4
Slepa deklica	5
Prvi in zadnji	6
Naš potok žaluje	9
Pupujakatova Micka	10
Danes sem židane volje	11
Tebe sem izbral	12
Kam vse tako hiti	13
Na Grmadi sem zavriskal	14
Slovenčica	15
Zrela leta	16
Slovenija še dolgo bo živela	17
Sreča	18
Tam, kjer Savinja se rojeva	19
Očetov vinski sod	20
Čarobna Savinjska dolina	21
Povej stari kostanj, povej	22
Vrag mi prijateljstvo ponuja	24
Na Koroško grem po dekle	25
Vedno sam	26
Še vedno te ljubim, Lili	27
Čudežna roka	28
Veseli svet smo zbrali	30
Igrive strune	31
Pomlad je v tvojih dlaneh	32
Slikarjev pomladni navdih	33
Glas trobentice	34
Tvoje solze na obrazu	35
Iščem odgovor	36
Sledi življenja	37
Kdo ima to moč	38
Pognal sem strah	39

Izgubljene sanje	40
Britje norca	41
Izgubljena prijaznost	42
Pesem za njo	43
Nikdar preveč	45
Reka odhaja	46
Krivda	47
Posebnež	48
Pozabljeni grobovi	49
Iščem kraj, kjer lepota cveti	50
Mati, ki zna roko podati	51
Ničvredno življenje	52
V sanjah s teboj	53
Knjiga življenja	54
Čez rob	55
Ne najdem te	56

Pesniški podpuri – nekaj pesmi iz zgodnjega časa in iz časa
pesniškega dozorevanja
(priloga raziskovalne naloge **Zvonko Perlič – osebnost
mojega kraja**)

Avtor pesmi: **Zvonko Perlič**
Uredile (pesmi in naslovnico): **Nadja Jelen**
Špela Ocvirk
Zala Zorko

Mentorica: **Jana Draksler**
Jezikovni pregled pesmi: **Magda Gmajnič**

Število izvodov: 20

Celje, marec 2008